

За зброю взявся у вісімнадцять

Нині 19-річний молодший сержант Іван Васько заліковує численні поранення, отримані на Донбасі, але після одужання юнак поривається повернутися туди, де доля країни вирішується на полі бою.

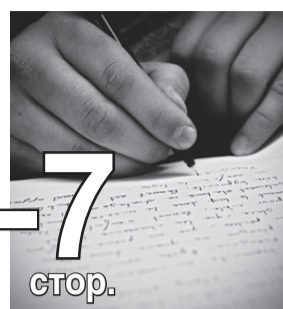
5 стор.

Письмо о Солдате

Хочу рассказать о судьбе моего брата Омельченко Виталия Николаевича, старшего прапорщика отдела пограничной службы «Дмитровка», который в настоящее время находится на лечении в военном госпитале после тяжёлого ранения.

6-7 стор.

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 40 (5438)

24 жовтня 2014 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Заснована у 1943 році

Петро Порошенко: «Вміти все! І вміти краще, ніж наші вороги!»

Президент України Петро Порошенко ознайомився з процесом підготовки молодших спеціалістів Держприкордонслужби в Навчальному центрі імені генерал-майора Ігоря Момота, що на Черкащині. Водночас Глава Держави дав оцінку діям прикордонників на Сході країни, окреслив найближчі перспективи розвитку Служби та вручив нагороди тим оборонцям рубежу, чий героїчні подвиги назавжди закарбуються на сторінках української історії.

Валентина ЛАЗАРЧУК,
фото Валерія ОЛІЙНИКА

— Прикордонники — це перші, хто стає на захист Вітчизни, — наголосив Президент, виступаючи перед персоналом навчального закладу. — І на них зараз лягають абсолютно інші завдання. В чому раніше полягало навчання в Центрі? В якій підготовці інспектора-прикордонника. Сьогодні ж, коли на Сході України ведеться Вітчизняна війна 2014 року, наші Герої самовіддано захищають українську незалежність, суверенітет і територіальну цілісність. У таких умовах прикордонник повинен вміти все. І водити БТР, і бути оператором зенітно-ракетних установок, і, якщо потрібно, — перебувати в складі підрозділів штурмового забезпечення, і навіть тимчасово стати десантником. Вміти все! І вміти краще, ніж наші вороги!

Петро Порошенко підкреслив, що прикордонники завжди були елітою українського війська. Та зараз вони не

просто охороняють, як це було раніше, а вже обороняють державний рубіж. Більше того, коли прикордонники сьогодні першими приймають бій, взявши на себе основний удар, вони тим самим дають шанс іншим військовим формуванням краще підготуватися до зіткнення з ворогом.

Варто зазначити, що сформована з числа військовослужбовців Навчального центру ДПСУ мотоманеврена група за час АТО знищила більше 50 одиниць ворожої техніки та понад 500 терористів. Але за цю звитягу Центр заплатив дуже високу ціну. 3-поміж 60 прикордонників, які віддали своє життя за Україну, 12 військовослужбовців Навчального центру Держприкордонслужби.

— Ім'я героя, яке носить Центр, покладає на вас особливу відповідальність. Пам'ятайте: вам є з кого брати приклад. Саме генерал Ігор Момот продемонстрував, яким повинен бути справжній прикордонник, — підкреслив Президент України.

Закінчення на 4-й стор.

ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло **1,49** млн. осіб > **362** тис. транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **37** осіб > з них **7** незаконних мігрантів

Вилучено **8** од. зброї > **0,425** кг нарк. речовин

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **2,17** млн. грн.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

■ Реформа МВС
стартувала

Кабінет Міністрів України затвердив Концепцію реформування МВС та низку нормативних актів, які поклали початок перевтілення міліції у сучасне європейське правоохоронне відомство. Зокрема, Уряд затвердив проект Закону України, який врегулює питання щодо можливості ліквідації ряду підрозділів МВС: ГУБОЗ, транспортної та ветеринарної міліції тощо. Також Кабмін затвердив проект Постанови, яка закріплює порядок ідентифікації працівників органів внутрішніх справ, зокрема — шляхом носіння нагрудного знака. Це дозволить легко ідентифікувати кожного працівника органів внутрішніх справ, який перебуває при виконанні службових обов'язків. Окрім того, узгоджено проект розпорядження Кабінету Міністрів України щодо позбавлення підрозділів ДАІ функцій з надання адміністративних послуг, запровадження автоматичної фіксації порушень Правил дорожнього руху, надання патрульної служби міліції повноважень державної автомобільної інспекції із забезпечення безпеки дорожнього руху в населених пунктах. Після доопрацювання вищезазначених нормативних актів будуть подані на підпис Прем'єр-міністру України.

Олена ТАЩИЛІНА

■ Держава
підтримає

Військові із зони АТО забезпечуються всіма пільгами, передбаченими законодавством, наголосила міністр соціальної політики Людмила Денисова. «Кожна людина буде облікована, кожній людині буде надано статус учасника бойових дій і вона буде забезпечена всіма пільгами, які передбачені законодавством», — зазначила міністр. Зокрема, вона підкреслила, що «На сьогодні статус учасника бойових дій отримали понад 800 осіб, які брали участь в антитерористичній операції. На цих людей розповсюджується Закон України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Якщо, на жаль, трапилося, що військовослужбовець загинув, то пільги відповідно до Закону, розповсюджуються на членів його сім'ї». Окрім того, незабаром буде добувано бальнеологічний комплекс Львівського міжрегіонального центру соціально-трудової, професійної та медичної реабілітації у смт Великий Любін, що забезпечуватиме, у тому числі, лікування та реабілітацію військовослужбовців після повернення із зони АТО. Нагадаємо, що за даними Державної служби у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції в бойових діях на Сході України бере участь близько 50 тисяч осіб.

Сергій ПОЛІЩУК

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Гарантії переселенцям

Парламент ухвалив закон, що надає переселенцям з Донбасу та Криму право на тимчасове безкоштовне житло та значно спрощує механізм отримання «довідок переселенця». Відтепер українські внутрішні біженці протягом шести місяців отримуватимуть грошову допомогу від держави.

Валентина ЛАЗАРЧУК

ДОВІДКА ПЕРЕСЕЛЕНЦЯ

За словами Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка зараз в Україні офіційно зареєстровано 420 тисяч «тимчасово переміщених осіб» — біженців з Донбасу та анексованого Криму.

Непрацездатні переселенці наразі отримують від держави 884 грн. на місяць, працездатні — удвічі менше. Підтримка розрахована на шість місяців. Загалом Уряд прийняв рішення про виділення 25 мільйонів гривень з державного бюджету на потреби даної категорії громадян.

Для того, аби отримувати ці виплати, людина має стати на облік та оформити довідку внутрішньо переміщеної особи. Тож Парламент спростив та, власне, узаконив процедуру отримання такої довідки.

Отримати згаданий документ переселенці можуть безкоштовно у місцевих держадміністраціях з питань соціального захисту за місцем свого фактичного проживання. Для цього необхідно мати паспорт або інший документ, що за-

свідчує особу та факт проживання у Криму чи зоні АТО.

Дані про переселенців вносяться у Єдину базу даних про внутрішньо переміщених осіб. У той же час новий закон передбачає, що «довідку переселенця» можуть і не видати. Зокрема, у випадку втрати документів, що посвідчують особу і громадянство чи в разі подання людиною неправдивої інформації про себе. Відсутність обставин, що спричинили внутрішнє переміщення, або ж «істотна зміна ситуації» (іншими словами — припинення бойових дій на Донбасі та повернення Криму під контроль української влади) теж є підставою не видавати біженцям довідки. Щоправда, не видачу довідки можна оскаржити в суді.

СОЦПАКЕТ

Окрім виплат, Парламент законодавчо гарантував переселенцям низку суттєвих пільг. Так, вимушені мігранти та неповнолітні члени їхніх сімей матимуть право на грошову допомогу, самостійний вибір місця проживання або проживання в місцях тимчасового розселення вимушених мігрантів та отри-

мання в них медичних і соціальних послуг.

Зокрема, передбачено право на безоплатне тимчасове проживання протягом півроку з моменту, коли людина стала на облік. Переселенці сплачуватимуть лише за комунальні послуги. А для багатодітних сімей, інвалідів і осіб похилого віку безкоштовне житло може надаватися на довший строк.

Крім того, закон передбачає для біженців можливість на новому місці влаштувати дітей у освітні заклади, отримувати соціальні та адміністративні послуги, реєструвати акти цивільного стану. У свою чергу, центральні органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування повинні будуть надавати дітям-сиротам і дітям, які залишилися без опіки, місця в дитячих будинках, забезпечувати влаштування вимушених мігрантів-дітей у дошкільних виховних закладах.

Студенти-бюджетники з Донбасу і Криму зможуть продовжити навчання у навчальних закладах інших регіонів України.

У законі також є пункт про те, що біженці з Донбасу можуть розраховувати на компенсації від «держави-агресора», чий дії змусили їх покинути свої домівки.

Нарешті, переселенцям не треба їхати назад у небезпечні регіони для того, щоб оформити звільнення з місця роботи чи перереєстрацію пенсії.

МІЖНАРОДНА ДОПОМОГА

За словами Прем'єр-міністра, новий закон також дає можливість переселенцям отримувати допомогу від міжнародних організацій.

В українському Уряді розраховують отримати таку допомогу від країн Євросоюзу та G7, а також від ООН. Гуманітарна та благодійна допомога переселенцям не обкладатиметься податками і митними платежами. ■

АКТУАЛЬНО

Неупереджений
погляд на історію

Українські історики радять ЗМІ відмовитися від радянських міфів у висвітленні 70-ї річниці «вигнання нацистських окупантів з України». Саме такий термін замість сполучення «визволення України від фашистських загарбників» пропонується вживати надалі.

Світлана ДЕЙЧУК

«Термін «визволення» передбачає волю, свободу, а 1944-го року Україна не стала вільною», — зазначається у методичних матеріалах, розміщених на веб-сайті Держкомтелерадіо:

«Із вигнанням нацистських окупантів Україна не отримала волі, тільки опинилася під іншим пануванням, результатом якого стали масові репресії та депортації, зокрема, сотень тисяч українців, поляків і цілого кримськотатарського народу. Волю та свободу Український народ отримав тільки після 24 серпня 1991 року, визволення України відбулося лише з розпадом Радянського Союзу».

Розвінчуючи міф, що Росія могла перемогти німецьких окупантів без України, історики зауважують, що внесок України у розгром

гітлерівської Німеччини та її союзників важко переоцінити. За весь час війни між СРСР і Третім рейхом 1941–1945 років жителі УРСР склали приблизно 7 мільйонів або 23% особового складу Збройних сил СРСР. За оцінками Інституту історії НАНУ, прямі людські втрати України становили від 8 до 10 мільйонів осіб, що більше, ніж сукупні людські втрати Великої Британії, Сполучених Штатів Америки, Франції, Польщі та Канади (близько 7,4 мільйона).

В умовах неоголошеної війни Український інститут національної пам'яті звертається до українських медіа з пропозицією ініціювати акцію пам'яті під назвою «Ті, хто боролися за Свободу» та висвітлювати у коротких відеороликах, аудіоматеріалах, розміщених у новинах українських телеканалів та радіоэфіри історії легендарних українців.

На думку директора департаменту інформаційної політики Держкомтелерадіо Богдана Червака, рекомендації Українського інституту національної пам'яті мають сприяти українським ЗМІ вирішити ключове суспільне питання: формування в українців історичної пам'яті, яка буде позбавлена радянських та імперських стереотипів, котрі вже завдали багато лиха нашому народові. «Не секрет, — вважає Богдан Червак, — що російська пропаганда, зокрема, російські ЗМІ активно використовують комуністичні й радянські міфи для розпалювання війни на Донбасі, поневолення українського народу, роблять все, щоб українці не мали історичної пам'яті, яка опирається на державницьку традицію». ■

ВПК

В Україні з'явиться
новий патронний завод

Державний концерн «Укроборонпром» веде переговори з низкою іноземних компаній щодо будівництва на території України заводу з виробництва боєприпасів.

Юрій ЗАНОЗ

Про це заявив генеральний директор ДК «Укроборонпром» Роман Романов, коментуючи процес переходу вітчизняного виробництва на стандарти НАТО для переозброєння ЗС України.

Слід зазначити, що «Укроборонпром» почав займатися даним питанням з часу «першого дзвіночка» — коли бойовики захопили Луганський патронний завод, а потім — і Донецьке хімічне казенне підприємство. За словами пана Романова, наразі відбувається акумуляція інтелектуального потенціалу цих підприємств та їх «відновлення, а скоріш за все, створення абсолютно нового підприємства з виробництва боєприпасів».

Як вважає Роман Романов, у перспективі створення такого підприємства може зайняти два роки. ■

ФОТОФАКТ

Після відпочинку – знову на кордон!

Днями на Львівщину зі Сходу України прибула третя мотоманеврена група Західного регіонального управління ДПСУ у складі понад 300 осіб. Упродовж трьох місяців захисники східних теренів нашої Вітчизни несли бойову службу в зоні проведення антитерористичної операції, а саме – обороняли пункт пропуску Красна Талівка й тримали оборону дороги, що веде з Росії вглиб Луганської області.

Ігор ГАЛУЩАК

Відтак на базі Кінологічного навчального центру Державної прикордонної служби України у місті Великі Мости Сокальського району відбулася урочиста церемонія вшанування захисників кордону. За словами заступника начальника Західного регіонального управління Державної прикордонної служби України генерал-майора Івана Амброса, який керував у зоні АТО третьою мотоманевреною групою прикордонників, нині морально-психологічний стан хлопців, які повернулися на Львівщину, є вкрай патріотичним і за потреби вони готові знову йти на схід та відстоювати кордони Української держави.

– Мабуть, найважче для наших бійців, коли вони перебували на Сході, було не

воювати, а перебувати далеко від родини. Але сьогодні вони – у колі своїх близьких і мають час на відпочинок, після чого знову повернуться на службу, – сказав Іван Амброс.

Натомість, вітаючи бійців-прикордонників третьої мотоманевреної групи, голова Львівської обласної ради Петро Колодій запевнив їх у тому, що Львівська область нині всіляко долучається до надання допомоги захисникам України й надалі буде це робити. Зокрема, зауважив він, в обласній раді проведено ревізію низки обласних програм, кошти з яких підуть на реалізацію іншої програми, що стосується надання допомоги військовослужбовцям в АТО, а також сім'ям тих, хто втратив своїх близьких у війні на Сході держави.

Голова облради вручив прикордонникам Грамоти Львівської обласної ради та цінні подарунки. ■

ГАРЯЧІ БУДНІ

■ \$320 тисяч – у держказну

Саме такий внесок зробили прикордонники Луцького загону, які спільно з працівниками митниці у пункті пропуску «Городище» виявили 320 тисяч незадекларованих американських доларів, коли надвечір на в'їзд в Україну прибув мікроавтобус «Мерседес». Окрім водія в автомобілі їхало ще 8 пасажирів. За ініціативою співробітників Держприкордонслужби транспортний засіб вивели для додаткової перевірки. Під час його огляду серед особистих речей одного з пасажирів, громадянина України, спільна прикордонно-митна оглядова група виявила 32 пачки з валютою по 10 тисяч доларів США кожна. Їхній власник пояснив, що гроші йому передав знайомий, який нібито попросив відвезти валюту родичам в Україну. За даним фактом поінформовано співробітників СБУ, а незадекларовані «зелені» вилучено.

ДЕНЬ ЧАСТИНИ

Лучани святкують «іменини»

Виконати поставлені завдання із захисту кордонів Вітчизни та повернутися живими додому бажали погожого жовтневого дня в обласному центрі Волині військовослужбовцям у зелених кашкетах, які відзначали 22-у річницю Луцького прикордонного загону.

Олег ЛИЧКОВСЬКИЙ

Нині персонал загону бере участь у воєнному протистоянні на Сході держави. Під час останнього «відрядження» 13 прикордонників-лучан отримали поранення, а двоє – молодші сержанти Сергій Гулюк і Сергій Киричук – загинули.

У своєму виступі з нагоди свята начальник Луцького прикордонного загону полковник Ігор Бурдейний зазначив, що минулі 22 роки становлення військової частини були нелегкими, але результативними для її особового складу. Лише нинішнього року підрозділами загону затримано 315 порушників держкордону та 15 нелегальних мігрантів, вилучено 78 одиниць зброї, 314 набойів, більше 2 кілограмів психотропних засобів,

контрабандних товарів на суму понад 4 мільйони гривень. З січня 2014-го через неоголошену війну на Сході держави «зелені кашкети» служать у посиленому режимі, а дві оперативнотбойові прикордонні застави лучан успішно виконали у зоні АТО поставлені перед ними завдання.

Звертаючись до присутніх, командир частини подякував ветеранським і громадським організаціям, органам влади та просто небайдужим громадянам за їхню допомогу прикордонникам у нелегкий для країни час. Окремо прозвучали щирі слова найкращих побажань службовцям і персоналу частини, їхнім дружинам, близьким і рідним. «Нехай ваша сила і мужність стануть гарантом у бойовому протистоянні з ворогами Вітчизни», – сказав полковник Ігор Бурдейний.

Луцький міський голова Микола Романюк, у свою чергу, зазначив, що він добре пам'ятає час утворення Луцького прикордонного загону, службова діяльність якого упродовж 22 років постійно удосконалювалася, знаходячи широку підтримку лучан.

– Під охороною патріотів кордон у нас залишається на міцному замку, – висловив переконання очільник міста. Він подякував «зеленим кашкетам» за службу, яку прикордонники Луцького загону несуть як на західних, так і на східних рубежах країни. Добрі слова вдяч-

ності звучали не лише на адресу військовослужбовців, а й їхнім сім'ям та безкорисливим благодійникам.

Вітаючи охоронців кордону з Днем народження їхнього загону, заступник голови Рівненської облдержадміністрації Тарас Пустовіт наголосив, що «народження» частини відбувалося одночасно зі становленням України. Тож Луцькому прикордонному загону випало берегти спокій двох областей, і він із честю справлявся з цим завданням.

З нагоди 22-ої річниці з дня утворення Луцького прикордонного загону іменинників привітали радники: голови Волинської облдержадміністрації Борис Кондратюк, керівника Волинської обласної ради – Анатолій Бубеншиков, очільник ветеранської організації Луцького прикордонного загону і його колишній начальник, а нині генерал-лейтенант у відставці Аркадій Яворський та представники громадськості.

Окрім найтепліших слів вдячності присутніх на урочистостях представників влади та керівництва, 111 прикордонників цього дня були відзначені подяками, грамотами та пам'ятними подарунками. ■

■ Вояж обірвався

П'ятьох іноземних «мандрівників» затримали вночі прикордонники Сумського загону спільно зі співробітниками СБУ. Отримавши завчасну інформацію про можливе порушення державного рубежу, правоохоронці заздалегідь виставили додатковий наряд на місці ймовірної появи непроханих гостей. Згодом за допомогою приладу нічного бачення на напрямку між російським населеним пунктом Хінель і українським Баранівка було помічено рух групи невідомих осіб, які незаконно перетнули кордон з Росії в Україну. Назустріч їм негайно висунулися правоохоронці, які й затримали невідомих. Ними виявилися 4 громадянина Шрі-Ланки, 1 – Сирії та їхній посібник – 47-річний мешканець українського прикордоння.

Людмила ТКАЧЕНКО

■ Пильнують «Гребенники»

Невідомі просувалися до державного кордону з обох боків: одні – зі сторони Молдови, другі – на автомобілі з причепом з України. Їхні транспортні засоби рухалися назустріч, що відразу ж зафіксували прикордонники за допомогою системи оптикоелектронного спостереження. Коли зловмисники з суміжної сторони помітили українських правоохоронців, вони на авто швидко скрилися на своїй території. Інших, які виявилися нашими співвітчизниками, група реагування з ВПС «Гребенники» Котовського загону затримала на «гарячому» – за п'ять метрів від держрубежу вони якраз завантажували у причепи 30 ящиків з тютюновими виробами. Контрабандні сигарети на суму майже 250 тис. гривень і транспортний засіб конфісковані у власність держави.

Андрій БЛЮБОРОДЧЕНКО

НА КОНТРОЛІ ГЛАВИ ДЕРЖАВИ

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Безумовно, тут кожен добре знає, що означав цей навчальний заклад для загиблого Ігоря Федоровича — він ним жив. Копіткою працює день за днем полковник Ігор Момот розбудовував Навчальний центр. І це саме він зробив Центр таким, яким ми бачимо його сьогодні — навчальним закладом європейського зразка, що готує висококваліфікованих інспекторів прикордонної служби.

— Я вражений оперативністю, з якою ваш Центр перепрофілювався на підготовку спеціалістів військового спрямування. Надалі навчання за цими спеціальностями має стати обов'язковою для всіх, — наголосив Верховний Головнокомандувач.

Одним із важливих моментів Мирного плану, запропонованого Петром Порошенком, є відновлення контролю над усіма без виключення ділянками державного кордону. Як влучно підкреслив Глава Держави: «Нема кордону — немає держави». Відтак на Державну прикордонну службу буде покладено одне з найважливіших завдань в її історії — разом із міжнародними спостерігачами ОБСЄ відновити контроль за всією лінією державного кордону з Російською Федерацією. Однак для України вкрай важливо і принципово є присутність на державному рубежі не спостерігачів, а, власне, прикордонників. Бо український кордон мають контролювати й охороняти українці.

Президент України висловив сподівання, що вже найближчим часом ми досягнемо безвізового режиму з ЄС. Тому місія прикордонників полягатиме в охороні не просто ділянки українсько-російського кордону, але й «східного кордону всього Європейського Союзу — східної межі свободи і демократії».

Водночас Петро Порошенко наголосив, що Європа ніколи не відкриє своїх кордонів для українців, якщо наш східний кордон не стане нездоланим bastionом не лише для інтервентів, терористів і зброї, але й для наркотиків, контрабанди та нелегальної міграції. Тому облаштувати східний рубіж варто з урахуванням тих загроз, які навіть в умовах досягнутого миру ще роки, а можливо й десятиліття, над ним нависатимуть.

Звичайно, можна довго сперечатися щодо доцільності чи недоцільності зведення на кордоні нових інженерних споруд, проте український Президент зазначив, що варто зробити хоча б те, на що сьогодні в держави вистачає грошей. Звертаючись до присутніх прикордонників, Петро Олексійович згадав про ще одне важливе завдання — побудову санітарної лінії вздовж лінії зіткнення з терористами. Адже саме на плечі «зелених кашкетів» ляже відповідальність за захист країни від розвідувально-диверсійних груп, що намагатимуться потрапити на нашу тери-

«Вміти все! І вміти краще, ніж наші вороги!»

торію. Глава Держави запевнив, що в нинішніх складних економічних умовах держава чимало зробила для переоснащення прикордонного відомства озброєнням і технікою.

— За моїм дорученням Службі було передано новітні крупнокаліберні снайперські гвинтівки; засоби протитанкової боротьби, включаючи ПТРК «Фагот» і станкові гранатомети; зенітно-ракетні комплекси, зокрема переносні «Ігла»; БТри, КРАЗи, броньовані «Кугуари». І

це лише початок. З таким «скарбом» ви не маєте права не гарантувати мирні сні українським дітям.

Безумовно, захист кордону не зводиться лише до питань військової безпеки. Не менш важливим аспектом є боротьба з контрабандою. Петро Порошенко висловив сподівання, що безповоротно пішли в минуле часи контрабандного бізнес-партнерства митника, прикордонника і злочинця, коли деякі «підприємливі» прикордонники «наварювали» значні суми на дірках у кордоні. «Але на сьогоднішній день після участі прикордонників у АТО, після демонстрації високого бойового духу і патріотизму можна сміливо стверджувати, що ми зможемо захистити кордон і на півдні, і на заході від злочинців і бандитів. Приємно відзначити, що останнім часом прикордонники демонструють позитивні зрушення в боротьбі з контрабандою», — зауважив Глава Держави.

Свій виступ у Навчальному центрі Петро Порошенко завершив словами вдячності прикордонникам і побажанням плідної роботи на славу та міць нашої Вітчизни. Серед тих, до кого звертався Президент України, в строю стояли бійці, котрі героїчно, а інколи на грані можливого, протистояли ворогу на Донбасі. Саме їм Глава Держави особисто подякував, вручивши високі державні нагороди.

Орденем «За мужність» III ступеня нагороджено сержанта Андрія Марченка — начальника секції засобів охорони і сигналізації відділення інженерного та технічного забезпечення Навчального центру ДПСУ. Він неодноразово брав участь у бойових зіткненнях, а після артилерійських обстрілів ремонтував пошкоджену техніку, що давало можливість подальшого ефективного функціонування прикордонних підрозділів у бойових умовах. У ході відбиття чергового збройного нападу сержант Марченко зазнав важкого вогнепального поранення плеча, передпліччя та ноги. Та вже сьогодні він стоїть у строю, сповнений оптимізму для звершення нових героїчних подвигів.

Свою заслужену нагороду — медаль «За військову службу Україні» — отримав майор Андрій Момотов. Начальник групи оборонного планування Навчального центру ДПСУ мужньо та самовіддано виконував обов'язки командира зенітно-артилерійського взводу в складі тактичного угруповання «Кордон». Завдяки вмільому керівництву Андрія Володимировича, його розрахунок неодноразово успішно відбивав атаки терористичних груп і не дав їм можливості захопити позиції, бойову техніку й боєприпаси прикордонних підрозділів. Взвод Андрія Момотова знищив чимало бойовиків і вивів з ладу кілька десятків одиниць ворожої техніки.

Медаллю «За бездоганну службу» III ступеня Президент України нагородив підполковника Юрія Цехмейструка, начальника відділу зв'язку та автоматизації — начальника зв'язку Навчального центру ДПСУ. Завдяки досвіду та вмінням Юрія Петровича підрозділи мали змогу користуватися надійним зв'язком навіть в умовах шквальної обстрілів залповим вогнем з російської сторони. Незважаючи на отримане поранення, він до кінця виконував бойове завдання та вмільо керував своїми підлеглими і забезпечив зв'язок органу управління з артилерійською батареєю, завдяки чому ворог отримав достойну відсіч.

Далі Президент ознайомився з матеріально-технічною базою навчального закладу, переконавшись, що майбутні інспектори прикордонної служби не лише навчаються, але й проживають за всіма європейськими стандартами. На завершення візиту Глава Держави підкреслив, що взявши до уваги умови, в яких сьогодні прикордонникам доводиться нести службу, відомство планується і надалі модернізувати. Зробити це буде можливо як за рахунок державного бюджету, так і за рахунок фінансування міжнародною спільнотою. Петро Порошенко наголосив, що наразі цілком очевидно: українські прикордонники готові переходити на новий рівень служби, даючи адекватну й ефективну відповідь на нові загрози та виклики. Основне ж завдання держави — забезпечити вітчизняних вартуєвих рубежу усім для цього необхідним.

Полон його не зламав

Кажуть, що обличчя — дзеркало душі людини. Я переконуюсь у цьому, коли дивлюся на свого співбесідника. Мужній, пильний, вдумливий, проникливий погляд, вольове обличчя, великі карі очі, які випромінюють розум, добродушність і відвертість гарної людини. Помітно тривоги й стурбованість, адже нещодавно підполковника Олександра Яічка визволили з полону терористів.

Світлана ДЕЙЧУК

Офіцер із солідною службовою біографією Олександр Яічко 1995 року закінчив Інститут Прикордонних військ у м. Хмельницькому. Після випуску з прикордонної альма-матер служив у Чернігівському загоні на посадах від заступника начальника застави до заступника начальника комендатури. Згодом, набравшись досвіду на ділянках відповідальності Березинського та Одеського прикордонних загонів, Олександр Миколайович очолив штаб Котовського загону. З 2010 року він — викладач кафедри інтегрованого управління кордоном Національної академії Держприкордонслужби.

Після того як у березні нинішнього року Росія окупувала Крим підполковник Олександр Яічко керував зведеною заставою від 1-ої мотоманевреної групи. Тут йому довелося разом зі своїми бійцями розгортати блокпости в херсонських степах, планувати та організувати службу підлеглих в умовах надзвичайно напруженої обстановки на адміністративному кордоні з анексованим півостровом.

А вже наприкінці липня Олександр Миколайович був відряджений у тактичне угруповання «Кордон» для виконання завдань у зоні проведення АТО.

— Йшов другий місяць перебування в районі бойових дій, — розповідає підполковник Яічко. — Ми висунулися УАЗом групою з трьох людей — я і два мічмани з Одеського загону Морської охорони — на перевірку місцевості між м. Новоазовськом і пунктом пропуску «Новоазовськ». Перевірили перший блокпост, який знаходився на пагорбі. На ньому вже ніхто не ніс службу. Почали спускатися вниз — руху ніякого не було. Прямуємо далі, знизу побачили другий блокпост. Тут теж усе було спокійно і раптом за бетонними плитами, метрів за 300 — 400, — помітили рух. З лівого боку з посадки на дорогу вискочив чоловік у камуфляжному одязі з автоматом і став нам показувати рукою, щоби рухалися далі. У нас була інформація, що тут можуть бути представники територіальної оборони, проте ми помилилися. За якусь мить із тієї ж посадки вибігли ще декілька осіб з автоматами, на-

правленими проти нас. Водій нашої машини спробував здати назад, проте нам перекрив дорогу ворожий БМП. Ми повернули направо, щоб з'їхати в поле, але там вже стояв танк, а далі був глибокий кювет. Таким чином ми опинилися в пастці.

Прикордонники чинили спротив, але бойовиків було значно більше, та й що вдієш автоматом проти танка? У результаті кожен із наших хлопців отримав значні фізичні ушкодження.

— Нас взяли в полон, привезли на пункт пропуску «Новоазовськ» і розмістили в автобoksі на митниці, — продовжує свою розповідь Олександр Миколайович. — Там нас утримували близько тижня. Потім перевезли в Донецьк, у батальйон «Восток», і до середини вересня, тобто до звільнення, ми перебували там.

Полонених утримував особливий відділ працівників міліції самопроголошеної ДНР. Умови були нестерпні — темно, холодно. Серед полонених були поранені бійці, проте їм ніякої допомоги не надавали. Щодня наших побратимів бентежили думки: чи обміняють, чи просто

виведуть на вулицю і пристрелять. Однак усі вони трималися мужньо, підтримували один одного.

— До нас приводили представників російських ЗМІ показувати, як вони «добре» ставляться до полонених, — згадує моторошні дні й ночі полону підполковник Яічко. — Так, 13 вересня до нас привели ще одного пораненого полоненого. Саме цього дня у нього був день народження. О 20.00 до нас зайшли разом з охоронцями представники російського телеканалу з шампанським і цукерками привітати іменинника. Показуха, аж бридко!

Давали нам їсти односторонній сухпай на цілий тиждень. На варті стояли як бойовики, так і шахтарі, які їм симпатизували. Примітно, що ці, так звані «ополченці» з числа місцевих мешканців водночас отримували зарплатню за роботу в шахті. Ставилися з неприязню до «укропів», так вони називали наших бійців. Водночас жорстокості не виявляли. Коли я захворів один із цих охоронців навіть приніс мені меду.

Серед бойовиків-найманців було багато осетинів і чеченців. Осетини ставилися до всіх не так жорстоко, як чеченці, мотивуючи це тим, що вони християни. І в питаннях обміну полонених допомагали саме вони. Ще чимало людей затримував батальйон «Восток». Причина — за мародерство, за те, що людина, можливо, є артилерійським коректувальником. Їх спочатку били нещадно, потім допитували і направляли копати окопи для бойовиків.

Під час допитів терористів цікавила інформація, звідки полонений, де служив, чому зараз тут, чи є близько підрозділи українських військ?

Тож вводив в оману противників, називав підрозділи, які відійшли в тил, поміняли місце дислокації відповідно до розпорядження територіального угруповання «Кордон», — зазначає підполковник Олександр Яічко.

— 15 вересня я прокинувся під Гімн України, у нас був радіоприймач. Саме цього дня нас визволили, — світлішає обличчя мого співрозмовника. — Цим займався СБУ, ОБСЄ, а також мої співслужбовці та друзі. Разом зі мною у полон потрапили старший мічман Ігор Лезненков і мічман Микола Королюк з Одеського загону Морської охорони, а також один прикордонник з Амвросіївки та троє бійців зі Збройних Сил України. Відтак нас, вісім полонених, обміняли на одного зрадника — колишнього майора СБУ Андрія Панкова, який перейшов на сторону сепаратистів і був затриманий за державну зраду.

Після визволення з полону і реабілітації в госпіталі Держприкордонслужби Олександр Миколайович повернувся на службу.

Відданий Військовій присязі офіцер Олександр Яічко готовий хоч сьогодні йти у бій і дати гідну відсіч бойовикам, захищати свою країну й утверджувати Перемогу заради майбутнього своїх доньок — студентки Юлії й школярки Каті та красивого й надійного тилу — дружини Наталії, заради своїх побратимів і всього українського народу. ■

За зброю взявся у вісімнадцять

Герой нашого матеріалу — молодший сержант Іван Васцько нещодавно відсвяткував свій 19-й день народження. За свою нетривалу кар'єру прикордонника він набув бойового досвіду, якого не мають багато старших за віком і званням товаришів. Нині Іван заліковує численні поранення, отримані на Донбасі й поривається після одужання повернутися туди, де доля країни вирішується на полі бою, де його побратими віддали життя за Вітчизну.

Світлана ДЕЙЧУК

Іван Васцько родом з мальовничого закарпатського села Горонда, що поблизу Мукачевого. Тут він закінчив школу. Тут живе його сім'я і вся рідня. Юнак із шкільних років мріяв про прикордонну службу. Прикладом для хлопця були родичі — чоловік двоюрідної сестри старший сержант Іван Шпеник і двоюрідний брат, сержант Василь Джухарь, які понад 10 років служать у Мукачівському прикордонному загоні.

На початку квітня цього року Івана Васцьку прийняли на контрактну службу в ДПСУ. Після навчання в Оршанецькому навчальному центрі підготовки молодших спеціалістів його з групою прикордонників відправили в зону АТО — спочатку в Амвросіївку. Там їх екіпірували, видали бронезилети, автомати, затим — до Луганська і на кордон. Службу несли в Зеленопіллі — тут вони патрулювали та обороняли кордон.

Коли бойовики стали бомбити артилерією й «Градами», захисники державного рубежу мужньо стримували вторгнення північного агресора. Це були важкі дні й безсонні ночі, сповнені хвилювання, сигналів про очікувану небезпеку, неприємного передчуття тривоги, адже їм першими з боєм довелося зустрічати добре озброєних нападників.

— Минуло два місяці боїв. Коли розпочалася ротация, ми поверталися додому і поблизу пункту пропуску «Довжанський» потрапили в засідку, — розповідає Іван. — Тривав дуже жорстокий бій — стріляли «Гради», артилерія, раз по раз вибухали міни. Тоді загинуло десять наших товаришів. Там я разом з іншими і отримав поранення. Нас, поранених бійців, доставили в Запоріжжя, у військовий госпіталь. Мені надали першу медичну допомогу. Потім забрали у Центральний клінічний госпіталь ДПСУ, де мені зробили операцію. Після поранення лівої руки на майже половині її відлігла лише кістка, м'язів не було, тому в Опіковому центрі м. Києва

робили ще одну операцію — з пересадки шкіри. У госпіталі лікуюся другий місяць — тут проходжу процедури з відновлення рухових властивостей руки. Ось так. Лікування ефективне, болить менше, вдячний хірургу-травматологу — старшому ординатору травматологічного відділення Максиму Миколайовичу Парубцю, який робив операцію, — широко усміхається молодший сержант.

Іван Васцько має ще поранення осколкові, один з яких — у голові, другий застряв у плечі. Виймати їх поки що небезпечно. На лівій руці були глибокі так звані фосфорні поранення руки, на тілі — ями. Опіки на плечах, руках загоїлися без рубців, а ось із рукою усе складніше — потрібно перенести ще три операції та певний час реабілітуватися й відновлюватися.

Івану боляче згадувати пережите. — Найважчим було спостерігати, як на моїх очах гинуть побратими, такі ж як і я молоді хлопці, — каже він. — Як нещадно по нас б'ють «Гради» ворога, як підриваються на мінах бійці та виносять з поля бою тяжко поранених. Звичайно, страх охоплював кожного, він витав у повітрі. Кожного дня тривожила думка: аби вижити та перемогти.

В Івана дуже гарна і дружна родина, бо ж приїздили до нього рідні вже сім разів. Він з особливою радістю й любов'ю говорить, що на нього вдома чекають мама, тато, брат, дідуся і бабуся.

— Мій тато — Михайло Васцько — також воював, правда на чужій землі, в Афганістані, — розповідає Іван. — Він теж пішов на службу у 18 років, як і я.

Попереду у молодшого сержанта ще операції та реабілітація, а після повного одужання він хоче знову повернутися туди, де відстоюють рідну землю його побратими.

Дивилася на юного героя, мужнього, сильного духом молодшого сержанта Івана Васцьку і думала, якщо у нас такі патріоти-захисники, значить наш народ непереможний! ■

Письмо о Солдате

Хочу рассказать о судьбе моего брата Омельченко Виталия Николаевича, старшего прапорщика отдела пограничной службы «Дмитровка» Донецкого отряда, который в настоящее время находится на лечении в военном госпитале после тяжёлого ранения, полученного во время боевых действий в зоне проведения АТО. Указом Президента Украины за личное мужество и героизм, проявленные при защите государственного суверенитета и территориальной целостности Украины он награждён орденом «За мужество» III степени.

Наша малая Родина — село Дмитровка Шахтёрского района Донецкой области. Рядом находятся Мариновка, Степановка, Саур-Могила, города Снежное и Торез. Таков наш край, хоть и депрессивный, но для нас он красив. К сожалению, сейчас разрушенный войной.

Нас в семье три брата. Отец, Царствие ему Небесное, привил нам с детства чувство любви к Украине. Он всегда проявлял активную жизненную позицию и был «ярким помаранчевым» в глазах односельчан. Несмотря на то, что абсолютное большинство земляков придерживалось совершенно других политических взглядов, папа пользовался среди них заслуженным авторитетом. С нами был строгим, но справедливым. Сам инвалид, получивший производственную травму в молодости, и оставшийся с одной рукой, никогда не распускал «нюней» и нам не разрешал, поэтому два моих брата выбрали профессией военную службу.

Виталий, после прохождения срочной службы в Пограничных войсках, решил служить дальше пограничником. 16 лет безупречной службы по контракту.

Николай, младший брат, капитан МЧС, в начале июня этого года, сказав мне по телефону, что не может смотреть, как наркоманы, алкоголики, маргиналы и наёмники насиловали нашу землю, уехал в Киев, пошёл добровольцем в батальон патрульной службы милиции специального назначения и в настоящее время бьётся с российскими террористами в зоне АТО.

Я с гордостью могу сказать: «Мои братья — солдаты, солдаты моей Родины, солдаты моей Украины!».

Теперь об одном из них.

Время бурных политических событий весной этого года на Донбассе, естественно, не прошло мимо нашего родного села. Страх перед мифическим Правым сектором, умело раскручиваемый пророссийскими средствами массовой информации, будоражил умы моих земляков. Активно обсуждался вариант присоединения Донбасса к России. Агрессия и нетерпимость к другому мнению переходила рамки здравого смысла. Быстро навешивались ярлыки на инакомыслящих граждан. Происходящее можно было охарактеризовать одним словом — массовый психоз. Справедливости ради надо сказать: инакомыслящих было абсолютное меньшинство. К меньшинству относился и мой брат Виталий вместе с семьёй.

Виталик, неся службу на должности старшины пограничной заставы, которая располагалась в нашем селе, не скрывал своих проукраинских взглядов, смело и открыто высказывал своё мнение в общении и с сослуживцами, среди которых было много местных контрактников из близлежащих сёл и городов, и с односельчанами. Разговаривал на украинском языке. Ему стали угрожать. Его жене советовали повлиять на мужа. Даже нацарапали на машине слово «бандеровец».

Потом наступили тревожные времена. Застава готовилась к обороне, завозились запасы продуктов и боеприпасы — зона ответственности старшины,

прибыло усиление. Виталик практически не жил дома. Помимо своих обязанностей он часто выполнял боевые задачи по сопровождению колонн, перехвату, тогда ещё малых, групп сепаратистов, выполнял рутинную работу наравне со всеми. На заставе в это время распространялись панические настроения местными контрактниками и прапорщиками, некоторые сослуживцы сетовали за скорейший ввод войск с России, наивно надеясь получить зарплату российских пограничников. ДНРовцы захватывали всё новые территории. Начались нападения на пограничные наряды, пункты пропуска и заставы. Российские войска вплотную подошли к границе, а также участились провокации. Наша семья жила в постоянной тревоге, в тревоге за Виталия и его семью.

Однажды я позвонил ему и сказал:

— Виталия, только что прочитал в Интернете — Россия вводит войска...

— Ну что ж, пусть вводит, мы ещё посмотрим, кто кого, патронов надолго хватит.

И после маленькой паузы добавил:

— Ты знаешь, самое обидное, что не знаю, откуда получи пулю — в грудь или в спину... Хлопцы с усиления прибыли надёжные, офицеры тоже, они все родом из Хмельниччины, а вот некоторые местные в лучшем случае подведут и побегут, в худшем — будут стрелять в спину, предатели!

Потом было время ахинеи под названием референдум за независимость ДНР. Восторженные толпы наших земляков повалили голосовать за «лучшее будущее своих детей», всем хотелось российских пенсий и зарплат, хотелось утереть нос «майданутым», НАТО и далёким географически от нас, но таким страшным «америкосам». На волне эйфории были разбиты окна в доме сельского головы, который отказался участвовать в этом бедламе, а сам он был избит. Бдительные соседи оперативно вычисляли неучаствующих в голосовании. Посыпались угрозы в адрес неголосовавших, зазвучали требования убираться из села всем «бандеровцам». Виталик и его семья были первыми в том списке. Его сыну в школе начали угрожать одноклассники и старшеклассники, началась травля ребёнка. К огромному стыду в это включились и некоторые учителя. Называли отца при ребёнке в лучшем случае предателем. К чести сказать, парень не сломался, всеми доступными средствами защищал доброе имя отца. Жене на работе сердобольные коллеги советовали скорее уезжать и не возвращаться.

Когда местная ячейка ДНР решила снять Флаг Украины со здания сельсовета, родственники сообщили об этом брату, и он в чём был рванул к сельсовету защищать Флаг. Мне срочно позвонила его жена и попросила сделать что-нибудь, мол, муж был в сильно возбуждённом состоянии, она говорила, что они убьют его.

Я с большим трудом дозвонился:

— Виталик, что случилось?

— Эти дебилы сняли наш Флаг, но мы повесили его обратно. Они позвонили

ДНРовцам, те обещали приехать с оружием. Я сижу на заставе с автоматом. Жду.

— Слушай, может, тебе надо уехать, все же знают, где тебя искать, где ты живёшь.

— Я никуда не поеду. Это мой дом, моя земля. Я их не боюсь.

З а -

бери моих, забери мать. У нас скоро тоже начнётся.

Так для семьи Виталия начался долгий будни в статусе «беженцев», которые продолжают

и сейчас. Это действительно скоро началось. Пришла война. Пришла вместе с «вежливыми» бородатыми «казачками». Война пришла с России. Местное население с восторгом встречало «освободителей», «защитников от хунты», несло еду, воду, самогон и водку. Горько об этом писать, но за два-три дня в добровольцы записалось 240 местных жителей, граждан Украины, если можно их таковыми считать. На волне ура-патриотизма народ требовал автоматы, чтобы «мочить» Нацгвардию вместе с Правым сектором. Всё воспринималось в радужном свете — «Сейчас заживём!».

Бедные мои земляки ещё не знали, что очень скоро «вежливые» превратятся в обыкновенных мародёров и грабителей. Что им придётся пережить насильственную мобилизацию, что многие лишатся личных автомобилей и имущества, что многие убегут из родного села и будут скитаться по родственникам, что некогда процветающее село превратится в руины, что оставшиеся жители будут ютиться в подвалах, а вернувшиеся за личными вещами обнаружат у себя в домах «новых хозяев», что будут гибнуть их родственники и соседи, что будет много раненых и искалеченных.

Но всё это будет потом.

А пока ещё никто не рыл окопы на улицах прямо перед домами, ещё никто не устраивал огневые и снайперские точки на чердаках домов и крыше школы, ещё никто не ставил зенитки во дворах, всё это будет потом и прозрение тоже. А пока был психоз.

«Казачки» времени даром не теряли и активно вели работу с пограничниками из местных контрактников, вели вербовку, обещая золотые горы, и довольно таки быстро определили круг пограничников, способных к сопротивлению. В число таковых, естественно, попал и мой брат. Начались акции устрашения и морального давления. Виталию командир разрешил ходить с автоматом с заставы домой. Каждую ночь «казачки» устраивали пьяные дебоши возле его дома, выкрикивая оскорбления в его адрес, по несколько часов освещая окна фарами автомобилей. Но стрелять не решались, придерживаясь «перемирия». Жена и сын, вернувшись к тому времени домой, учитывая относительно спокойную обстановку в селе, спали по ночам на полу под окнами, опасаясь обстрела, Виталик всю ночь сидел, сжимая в руках автомат, ожидая нападения. Утром он шёл на службу, жена — на работу, ребёнок — в школу. Так продолжалось пару недель. «Перемирие» закончилось, когда боевики начали

нападать на пограничные заставы.

Первыми бой приняли пограничники села Дьяково, мужественно сражаясь в полном окружении несколько дней. Необходимо было вывести ребят из окружения, обеспечив прорыв в сторону Дмитровки. Необходимы были бойцы, хорошо знающие местность. Под покровом ночи группа пограничников, среди которых был и мой брат, отправилась в сторону Дьяковского. Операция продолжалась целую ночь. Утром Луганские погранцы были выведены в безопасную зону. Дмитровская застава тоже была передислоцирована из села на пункт пропуска «Мариновка». Не обошлось и без боестолкновений, «казачки» активно пытались блокировать прорыв. Во время боя пограничники уничтожили УАЗик боевиков вместе с сотником «казачков». Боевики назначили награду за информацию о пограничниках, которые участвовали в том бою. Иуда нашёл среди своих: за две тысячи долларов указал на Витальку и ещё четырёх бойцов. У каждого свои тридцать сребренников. Бог ему судья. Этот негодяй первым сбежал с заставы и перешёл на сторону ДНР. Сепары объявили охоту на моего брата и членов нашей семьи, хотели схватить его и публично расстрелять, преследуя две цели — отомстить и наказать за проукраинскую позицию, а родственников использовать в качестве живого щита. Но мир не без добрых людей — Виталика вовремя предупредили. Проявив хладнокровие и смелость, ему удалось вывезти семью за пределы зоны, контролируемой боевиками.

Собрали семейный совет. Мы уже знали, что местные контрактники и прапорщики массово написали рапорта на увольнение, банально струсив, а некоторые открыто перешли на сторону ДНР. Встал вопрос: а стоит ли возвращаться Виталию?

Ни мольбы супруги, ни слёзы матери не остановили его.

— Я принимал Присягу на верность народу Украины. Присягу принимают один раз, я солдат, я не могу по-другому — возвращаюсь к своим, на заставу.

И он вернулся через территорию подконтрольную боевикам, разыскиваемый «казачками», на свою родную заставу.

Потом были бесконечные бои за «Мариновку», непрекращающиеся штурмы и артобстрелы. Был разгромлен хваленый батальон боевиков «Восток». С оставшимися офицерами и пограничниками, с прибывшим подкреплением погранцам можно было воевать.

Труссы ушли. Герои остались.

12 июля в наш дом пришла беда. Виталик был тяжело ранен — БТР подорвался на фугасе. Два «200-ых» и два «300-ых», тяжёлых. Брат выжил. 70 процентов потери крови, осколочные ранения, переломы рук и ног, черепно-мозговая травма и, самое страшное, переломанные в нескольких местах кости таза. Две операции. Тело — сплошная рана и синяк, из которого торчат трубки и шланги. Полусознательное состояние, конвульсивные подёргивания головы, красные, безумно быстро вращающиеся глаза... и поднятый вверх большой палец левой руки — «Не переживайте, всё будет хорошо».

Несколько дней между жизнью и смертью. Пришёл в себя:

«Игорь, ты только Алле не говори». На заставу я поехал сам, добровольно, напросился к своим, не мог я оставаться в отряде. А жене обещал, буду, мол, сидеть в Мариуполе сухпайки выдавать. А там пацаны необстрелянные, некоторые совсем зелёные. Почему они должны воевать за мой дом, мою землю, а я должен сидеть здесь, в отряде, в Мариуполе. Потом пришла ротация. Нас меняли ребята с Западной Украины, они вообще пороха не нюхали. Нужно было провести колонну в Дьяково, но они же вообще дорог нифига

не знають, а я местный, это ж наш участок границы. Я с товарищем и напросился провести. Туда прошли нормально, вдоль границы. На месте погрузили «300»-тых и двинулись назад. Пошли по другой дороге. Я говорил, что надо идти по старой, но меня не послушали. Я ехал сверху на «броню». Вспышка. И всё. Очнулся. Пошевелил ногами, ноги двигаются. Подбежал боец, узнал в нём полковника Гриценко с нашего отряда — геройский парень. Он меня тоже узнал: «Виталия, ты? Живой! Держись! Сейчас заберёт «вертушка». И всё. Очнулся только в реанимации в госпитале».

Вот уже три месяца, как Виталий лежит в военном госпитале, лежит в прямом смысле слова. Рядом — Алла, верная жена. Раны потихоньку заживають. Срастаються кости. Болит и ноет тело. Старається обходитися без обезболиваючого, чтобы не привыкать. Практически не спит. Держится высокая температура. Доктор обещал, что будет ходить, но через полгода, не раньше.

— Если буду ходить, значит смогу служить? — спрашивает уставшим, сиплым голосом брат и улыбается.

— Всё зависит от тебя. Ты крепкий мужик, — отвечает доктор и тоже улыбается. Доктор, естественно, не говорит об очень высокой вероятности инвалидности.

Я знаю Виталика, он будет ходить, будет служить, верю: всё будет хорошо. Он выполнил свой долг. Остался верен Присяге. Не могут такие люди оставаться инвалидами, не могут.

Время для нас разделилось на — до и — во время войны. Мы искренне верим, что скоро наступит и — после...

Жизнь продолжается.

Виталия говорит: «Ребятам с Западной и Центральной Украины воевать проще, у них семьи далеко, а у нас, местных, семьи практически в заложниках. Они для своих земляков герои, а мы для большей части своих, в лучшем случае, непонятные люди. Наши земляки, к сожалению, не понимают, за что мы воюем. Они не могут понять, что мы давали Присягу, они считают, что лучше сбежать. Как, впрочем, и сделало большинство погранцов из местных. В нашем погранотделе осталось четверо контрактников из местных, остальные подло сбежали, как только запахло порохом. Для меня они трусы и предатели, а для местной публики — жертвы обстоятельств. Так что, ребятам, прибывшим из других уголков страны, патриотами Украины быть легче».

Я сказал Виталику, что напишу о нём письмо. Он грустно улыбнулся: «Я простой прапорщик, таких как я — тысячи. Ходят слухи, что пограничники даже не считаются участниками АТО. Десантник в одном со мной окопе в Мариновке — участник АТО, а я нет. Ну, правда, аж смешно».

И я пишу. Мои меня подкалывают, что слишком длинное письмо получается, что в конверт не поместится, кто его читать будет такое длинное, а я не могу короче, не могу тезисами, потому что пишу о человеке, которому многие сослуживцы, первыми побросавшие автоматы, потом говорили «Чё ты рвёшь ж...пу за свою Украину, что она тебе дала, зарплату в 2 000 гривен?». А он рвал, сердце, жилы рвал, потому что Патриот, потому что Солдат, потому что Присягу давал до последнего вздоха и до конца. Не могу короче.

Я верю: мы победим! Верю в нашу армию, верю: мой младший брат Колька, боец спецназа милиции, капитан, с однополчанами пройдутся живыми, целыми и невредимыми по улице Артёма в освобождённом Донеске. Верю.

Вот такое получилось длинное письмо. Письмо о судьбе Солдата. О мужестве и трусости. О надежде и отчаянии. О верности и предательстве.

СЛАВА УКРАИНЕ!

До останнього патрона

У перші дні війни з нацистською Німеччиною бойові дії Володимир-Волинського укріпрайону носили вкрай запеклий характер. Вранці 22 червня 1941 року біля Устилуга разом з бійцями 4-ої прикордонної застави та частинами 87-ої стрілецької дивізії, що встигли пробитися до міста, героїчно билися гарнізони дотів 19-го кулеметного батальйону, відбивши три атаки німців.

Оскар МАЛИНОВСЬКИЙ

«Завтра, можливо, навіть за кілька годин, битва на Західному Бузі дійде кінця». Такими словами 24 червня 1941 року закінчував фронтову кореспонденцію журналіст однієї німецької газети Карл Зінгер, розглядаючи з крутого берега місто Устилуг за рікою. Він перетнув західний кордон разом із передовими частинами вермахту і на початку відзначив оптимізм, що панував серед наступаючих військ.

У ті хвилини, коли Зінгер дописував свій матеріал, ніхто ще не міг знати, що останнє вогнище опору на цій ділянці кордону — дот у повному оточенні запекло відбиватиметься до 29 червня, сковаючи рух ворожих підрозділів. Він замовкне лише тоді, коли проти нього використають неординарні засоби ведення бойових дій.

Чотири дні між селами Бортнів і Поромів Іванічівського району, що на Волині, бився гарнізон доту на чолі з лейтенантом Трубніковим. Оточені противником, воїни вогнем гармати й кулеметів знищили десятки гітлерівців і кілька одиниць військової техніки. Лише після того, як більшість оборонців загинула, а в доті закінчилися вода й продовольство, ворогам вдалося захопити пораненого героя. Над ним фашисти жорстоко знущалися, а потім розстріляли.

Відомий волинянам подвиг захисників доту, що на околиці міста Устилуга, яким командував Герой Радянського Союзу лейтенант Сергій Гуденко. Його гарнізон три дні стримував наступ фашистів і боронився до останнього захисника. Всі воїни загинули.

Гарнізони дотів «Грізний» і «Кулик» прикривали ділянку кордону Литовеж—Грибовиця—Лішня, що на Волині. Гармата та кулемет «Грізного», гарнізон якого очолював лейтенант Іноземцев, уже о 5-й годині 22 червня били по ворогу, що наводив понтонну переправу через Західний Буг. За свідченнями місцевих жителів, «Грізний» вів вогонь по ворогу до початку липня і замовк лише після того, як німецькі сапери підірвали його разом з оборонцями. До кінця червня відбивав атаки і гарнізон доту «Кулик». Наприкінці боїв у ньому з одинадцяти бійців залишилося четверо. Загинув після кількадечних боїв і гарнізон кулеметного доту «Безіменний».

Про подвиги однополчан мені розповів молодший лейтенант І. Головашов з доту «Кулик». Важко поранений у тих боях він після війни повернувся в село Стара Лішня Іванічівського району до дружини-волинянки, з якою пов'язав свою долю напередодні війни.

Гарнізон доту, що знаходився біля села Жилиніва, в перший день війни відбив чотири атаки фашистів, знищив сотні німецьких вояків і дві автомашини ворога.

Мешканець села Жилинів Іван Матіяш розповів автору цих рядків, що він жив біля дотів, де й застала його війна. Він ховався від снарядів у протитанкових ровах. Там і знайшли його німці. Один офіцер трохи володів польською мовою. Він послав його до дзотів з білим прапором з пропозицією здатися в полон, а натомість їм буде збережено життя.

Проте командир дота лейтенант В. Кущик, сказав, що радянські воїни в полон не здаються. Відповідно ворогові стали гарматні та кулеметні черги. Зазнаючи втрат, фашисти скаженими від люті. Через вентиляційні щілини протитанкові укріплення закидали газовими гранатами. Так героїчно загинули командир дота лейтенант Кущик, молодший лейтенант Григорій Кулешов, сержант Іван Красильников і п'ять невідомих солдатів.

Безсмертною славою покрив себе гарнізон дота біля села Ізов (Волинь), командиром якого був лейтенант Сковіков. З ним знаходилися, як вдалося зараз в'яснити, Олександр Рижков, Іван Конторов, Василь Воронов і ще вісім невідомих бійців. Герої доту билися до останнього патрона. Шість днів стримував гітлерівців уцілівший дзот укріпрайону, що над Бугом. Всі вони загинули, але не здалися ворогу.

— Сім діб вела безперервний бій група підземного гарнізону, яку очолював політрук 4-ої прикордонної застави Лівенцов. Всі вони загинули, але духовно залишилися переможцями.

Про це писав у своїй книзі В. Платонов «Они первыми приняли удар».

Командир одного з фашистських полків, які вдерлися на українську землю, Отто Корфес розповідав пізніше: «З витривалістю і дивовижним героїзмом радянських бійців я зустрівся вперше у червні 1941 року. Ми просувалися вперед між Володимир-Волинським та Сокалем і наштовхнулися на ряд бетонних маленьких укріплень, які вперто чинили опір. Коли у радянських воїнів не залишалось ніякої можливості утримати укріплений пункт, вони підірвали його і гинули в ньому. Ця добровільна смерть цілого військового підрозділу демонструвала моральну силу нашого противника».

Старшина 6-ої прикордонної застави Володимир-Волинського 90-го прикордонного загону Михайло Каретников сьогодні згадує перші бої на кордоні в ті далекі червневі дні 1941 року: «На заставі у нас — боевая тревога. 76 пограничников без паники, быстро через люк в полу казармы подземными ходами добрались к дотам. Появились мотострелки в касках, за ними — лёгкая артиллерия. Солдаты, мокрые по пояс, что-то воинственно кричали, размахивая руками. По команде начальника заставы мы их быстро скосили. Одновременно с нами заговорили фланговые огневые точки, которыми командовали политрук Вошев и помощник начальника заставы Куклин».

Десять атак ми отбили в первой половине дня. Гитлеровцы ничем не могли нас взять. Пустили танки. Наш дот гудел как колокол. В амбразуру залетали пули. Они то зловеще звенели, то легко плюхались в серую землю. Иногда слышался сдержанный стон. Одна из таких залётных пуль смертельно ранила старшего лейтенанта Неезжанова — начальника заставы. Умирая, он подождал меня:

— Поручаю тебе командование огневой точкой. Держитесь!

Мы оказались в западне, и гитлеровцы этим воспользовались. Вначале они предлагали нам сдаться. Но в ответ один из пограничников в небольшое отверстие, просверленное штыком, просунул последнюю гранату и она взорвалась. Послышались крики и стон.

Нас стали забрасывать газовыми трубками. Они взрывались, выеда глаза. Я приказал надеть противогаз, а сам, подобравшись к отверстию, уже довольно большому, выстрелил в стоявшего наверху гитлеровца. И опять к нам полетели гранаты. Нескольких штук я перехватил и бросил обратно. Они были нашим красноречивым ответом врагу».

Більшість подвигів окремих гарнізонів дотів залишаються ще невідомими. На стінах цих малих фортифікаційних споруд досі видно шрами від снарядів, бомб і пекельні сліди вогнеметів. Старожили сіл Поромів і Бортнів розповідають про загибель гарнізонів дотів біля їхніх сіл від застосування німцями вогнеметів, газових засобів та закладеної саперами вибухівки. Тіла восьми бійців одного з таких гарнізонів дотів з ініціативи Бужанківського сільського голови Сергія Тимошука виявлено та з військовими почестями перепоховано 22 червня 2007 року.

З 22-го червня по 4 липня 1941 року тільки бійці 90-го Володимир-Волинського прикордонного загону вразили 2 236 ворожих солдатів і офіцерів, із них 1 400 було вбито. Втрати прикордонників становили 70 відсотків особового складу загону, тобто 1 300 бійців і командирів. Їхні смерті не були марними, вони відіграли значну роль у стримуванні наступу німецько-фашистських загарбників уже такого далекого від нас 1941-го.

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ!

Рада та актив громадської організації «Ветеран кордону» щиро й сердечно вітають ветеранів-прикордонників, які народилися в жовтні місяці: полковників запасу – **БЕРЕЗОВА Михайла Антоновича, ГОРИНЦЕВА Олександра Васильовича, МЕЛЬНИКА Миколу Олексійовича, ЗВОНАРЬОВА Івана Івановича, ПРИКАЗЧИКОВА Михайла Степановича**; підполковників запасу – **МИХАЙЛОВА Володимира Степановича, ВІГОВСЬКОГО Андрія Андрійовича**; майорів запасу – **КОРНІЄНКА Олега Івановича, КУРДІЯШКА Володимира Степановича,**

КЕРОДА Віталія Олеговича, ЦИПКУНОВА Миколу Олексійовича; старшого лейтенанта запасу **СЕМЕНЕНКА Віталія Івановича**; старших прапорщиків запасу – **ВЕРБИЦЬКОГО Володимира Васильовича, ЛУКОВСЬКОГО Костянтина Михайловича, ПАВЛЮКА Юрія Григоровича, ЛУБЕНЦЯ Федора Івановича, СЛАНОВА Данила Даниловича, ГРАБКА Владислава Павловича** та старшого сержанта запасу **БУНЄВУ Ольгу Василівну!** Бажаємо міцного здоров'я, добробуту та віри у світле майбутнє!

ПРО ПРИСВОЄННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЗВАНЬ

від 16 жовтня 2014 року № 913 -ОС
полковник
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
підполковнику **МЕЛЬНИКОВІ Ілоні Валеріївні**

по Південному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
підполковнику **ЧУГАЮ Євгену Вікторовичу**

по Азово-Чорноморському регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
підполковнику **СКАРВІНКУ Миколі Володимировичу**

по 10-му мобільному прикордонному загону Державної прикордонної служби України
підполковнику **ЧИЖОВУ Олексію Ігоровичу**

підполковник
по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
майору **КАРАСЬОВУ Дмитру Леонідовичу**

по Азово-Чорноморському регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
майору **ДРЕМЛЮЗІ Кирилу Олеговичу**
Управління кадрів АДПСУ

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Лист із кордону

*Дороженькі мої, на кордоні я нині,
Бо загроза велика моїй Батьківщині.*

*Я ніколи не думав ось так воювати:
З двох боків ми – слов'яни,
і брат цілить в брата.*

*А я волів би просто зайти до кімнати,
А я просто хотів би усіх вас обняти,*

*Затягнути у «хвостик» у донечки коси,
І синочку маленькому витерти носик.*

*А тобі, моя люба, я мрію сказати,
Що тебе все життя хочу щиро кохати,*

*Я хотів би все небо тобі прихилити,
Лиш не знаю, кохана, як це зробити.*

*Але нині війна огорнула країну...
Це ж кому так потрібно нас гнати до згину?*

*Я так вірити хочу: біда нас з'єднає,
Тоді ворог ніякий нас не здолає.*

*Повернусь я додому, постукаю в двері,
Цю війну ми згадаєм як дику химеру.*

*Буде мир в Україні, у кожному домі...
Зараз я на війні, зараз я ще не вдома.*

*Ти чекай мене, люба, молися за мене:
Діти, ти й Україна – найдорожчі для мене!*

Надія ПАСІЧНИК

ЗИМОВИЙ ЧАС

Спимо на годину довше

Згідно з Постановою Кабінету Міністрів №509 від 13 травня 1996 року «Про порядок обчислення часу на території України» в останню неділю місяця о четвертій годині ночі в Україні переводять годинники на годину назад с. Таким чином, у добі 26 жовтня 2014 року буде 25 годин.

Олена ТАЩИЛІНА

Медики закликають у перші чотирнадцять днів після переведення стрілок годинника уникати надмірних фізичних навантажень. Імунна система адаптується протягом двох тижнів, тому в цей період краще відкласти важкі справи. Тож лікарі радять лягати спати не пізніше десятої вечора. Перед сном не переїдати, а вранці уникати ситних сніданків, адже вони забирають багато енергії. Встаючи за «но-

вим часом» вранці, лягати спати потрібно за «старим часом». Для швидкої адаптації організму також не зайвим буде робити ранкову гімнастику.

У зв'язку з переведенням годинників на зимовий час «Укрзалізниця» попереджає про зміну графіка руху пасажирських потягів. Як повідомляє прес-служба компанії, всі зміни заздалегідь внесені й погоджені з адміністраціями сусідніх країн. Таким чином, у квитках пасажирів вказано час відправлення і прибуття з урахуванням коректувань графіка руху потягів.

НА ЗЛОБУ ДНЯ

Сантехнік Захарченко, самопроголошений «прем'єр ДНР», виступив на мітингу перед донеччанами:

– Ось ви жалієтесь, що у вас немає зарплат і пенсій. Може заспокоїти: ми збираємось приєднати до ДНР сусідні області – тоді і в них не буде ані зарплат, ані пенсій!

– Чому Росія своїх диверсантів називає «ввічливими людьми?»

– Тому що ввічливість – головна зброя злодія (з х/ф «Джентльмени вдачі»).

На запитання ЗМІ: «Що робить субмарина біля шведських берегів?» відповідь була лаконічною: «Вона заблукала».

Нещодавно захисників донецького аеропорту нагородили іменною зброєю. Традиція хороша. Добре було б її доповнити видачею іменних куль для зрадників.

Навіть страшно уявити, що у лісі може здохнути, якщо раптом наш північний сусід перестане всім брехати!

ПРО ЖИТТЯ ДЕРЖАВНОГО РУБЕЖУ
компетентно,
яскраво,
цікаво всім

читайте у газеті «Прикордонник України» та журналі «Кордон», передплата на які не закінчується ніколи

Передплатний індекс:
газети – 61023, журналу – 43736

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ
ДЕСЬ У ДЖУНГЛЯХ ЛУГАНДИ

Швидше камуфлюйся, бо укрупні вже поруч!

СЛУЖБА РОЗШУКУ ДІТЕЙ
Магнолії-ТВ

Віктор Дзюба
Голованівський район Кіровоградської області.
Допоможіть знайти 17-річного Віктора Дзюбу!

17 вересня 2014 року хлопець пішов з дому та більше рідні його не бачили.

Прикмети юнака: виглядає на 16-18 років, спортивної статури, 165-170 см на зріст, коротке русаве волосся.

Одяг: темно-синій спортивний костюм з червоно-жовтими смугами на грудях та рукавах, темні кросівки. При собі мав спортивну сумку з теплим одягом.

0-800-50-14-14
дзвінки зі стаціонарних телефонів БЕЗКОШТОВНІ
www.detipoisk.com

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Мелодія осіннього ярмарку

Вже гарною традицією у навчально-виховному об'єднанні, розташованому в селищі Оршанець, стало проведення осіннього ярмарку.

**Світлана ОНОПРІЄНКО,
фото Катерини СОРОКОПУД**

У переддень осінніх канікул на території Навчального центру Держприкордонслужби зібралася вся шкільна родина, аби за символічну ціну почастувати рідних прикордонників улюбленими стравами.

Цього року батьки та діти по-особливому підійшли до оформлення святкових столів – їх прикрасили вишитими рушниками та осінніми букетами, а до всього кожна композиція мала ще й свою назву, як наприклад, «Осінній вернісаж», «Моя Україна» чи «Смаки осені». На вибір було представлено все розмаїття української національної кухні.

Шум, гамір, веселий настрій надали святу особливо чарівного звучання. Відвідувачі ярмарку отримали масу позитив-

ного настрою та яскравих вражень – різноманіття страв на столі доповнювали мелодійні рядки пісень про Україну, що звучали з вуст ще зовсім юного покоління особливо патріотично. Проведений ярмарок був благодійним. Виручені кошти використають на розвиток Оршанецької школи та допомогу прикордонникам, постраждалим під час проведення бойових дій в зоні АТО.